

DEFNE DAĞLAR

TOPRAĞIN BAĞLADIKLARI

Haziran güneşine ve boğucu sıcağa rağmen çalışmaya devam etti Hatice Nine. Yıllardır taşıdığı yükten çökmüş, biçimsizleşmiş vücudunun her yanı sızlıyordu. Umursamadı. Toprakla ilgilenmeli, hasadı bir an önce tamamlamalıydı. Evet, hayatını toprağa adamıştı artık.

İnsanların çoğu saftı. Öyle saftılar ki toprağı hizmetlerine amade sanıyorlardı. Oysa Hatice Nine biliyordu. Toprak önemsiz bir uşak değil, vefalı bir dosttu. Ona iyi davrandığın kadar verimli olurdu. Tohumları ekerken onu ne kadar şefkatle okşarsan ekinler o kadar coşkuyla çıkardı gün yüzüne. Hatice Nine bunları düşünürken arkasındaki sohbet kulağına geldi:

-Yaşlı başlı kadın halâ iş görmeye çalışıyor.

-İhtiyarlamayı kabullenemiyor belli ki!

Kendi kendine gülümsedi. Şimdiki gençler yaşlılara eskiden gösterilen saygıyı göstermiyorlardı. Büyük ihtimalle bu da kendi neslinin suçuydu. Çok şımartmışlardı çocuklarını. Böyle düşününce yüzü düştü biraz. Kendinin de bir çocuğı olsa şımartmaz mıydı onu? Yüzüne bir küçük gülücük kondurabilmek için şekilden şekle girmez miydi? Kulağına yine bir fısıltı çalındı:

-Hiç kimsesi kalmadı zaten yarın öbür gün öldüğünde çorak toprak olacak hepsi, kendini boşa paralıyor.

Toprağı sevmek bile suçtu artık. Sana faydası olmuyorsa emeğinin tamamı ziyan sayılıyordu. Hatice Nine işi olmasa bile ayrılmazdı tarladan. Toprağına fısıldardı. Bazen anılarından bazen havadan sudan konuşurdu. Sanki savaş yüzünden toprağına verdiği kocasına iletilirdi tüm sözlerini.

Yine de bazen kavurucu güneşin altında ruhu üşürdü Hatice Nine'nin. Toprakla olan arkadaşlığının sadece bir nebze hafifletebildiğı yalnızlığını iliklerine kadar hissederdi. Nadirdi böyle anlar ama başka birilerini istemesine sebep olurlardı. Onu toprak gibi anlayabilecek başkalarını. Sonra tüm bu düşünceleri toprağına vefasızlık sayar, zorla kafasından atardı.

İşte tam iki yaz önce böyle hissediordu Hatice Nine. Artık durumu böyle değildi. Kalbi daha huzurluydu. Her zamanki gibi tarladaydı ama ne toprakla ne kendi kendine konuşuyordu. Sessizce, kendine yaklaşan şen şakrak kahkahaları dinledi. Seslerin daha da netleşmesiyle yüzüne sabırsız bir gülümseme yayıldı. Seslere doğru döndü. Ona önce Aziz sonra Mustafa ulaştı. Küçüklerin bu tarz sevgi gösterilerine alışmış olduğundan art arda gelen darbeler yüzünden sendelemedi. Beklenmedik bir çeviklikle çömelip ikizleri alınlarından öptü.

Ardından yavaşça geri çekildi Emine'yi karşılayabilmek için. Emine nefes nefese kalmıştı. Çocukları daha dikkatli olmaları konusunda hafifçe azarladı ama öfkeli değildi. O da biliyordu Hatice Nine'nin, ikizlerin her geçen gün artan kuvvetlerine rağmen, bu rutinleşmiş oyundan ne kadar keyif aldıklarını.

Emine ayağa kalkmasına yardım ederken tanıştıkları zamanı hatırladı. Komşu köyden buraya çocukları dışında kimsesiz olarak taşınmıştı. Emine'yi ilk gördüğünde fark etmişti savaşta kaybedilen yakınların bıraktığı o kendine has yalnızlığı. Zaten savaş, en çok sevileni yanı başından çaldığında acıtmaz mıydı?

Böylece, ortak acıların ve dertlerin sağladığı yakınlıkla, Hatice Nine onları sahip olmadığı kızı ve torunları yerine koymuş, Emine de onu doğduğu gün kaybettiği annesini yeni bulmuşçasına benimsemişti.

Tabii ki hiç sahip olunmayan şeylerin yerini doldurmak, kaybedilenlerin yerini doldurmaktan kolaydı. Hatice Nine onu bazen kocası bazen babası hakkında toprakla konuşken bulurdu.

Her şeye rağmen mutluydular ama. Emine, çocuklarını huzurlu bir ortamda toprak sevgisiyle büyütebileceği için; Hatice Nine ise yıllar sonra en değerli varlığı hâline gelmiş toprağının kendinden sonra sahipsiz kalmayacağını, iyi bakılacağını bildiği için mutluydu.